

Ἐκτος φθάνει ἑσπερός
τάδε λέγων σοβαρός.

Ἄγγ.—Ὁ Ράλλης πρὸς τὸν Σκαρπινῶ τὴν εἰρήνην τοῦ θεοῦ
καὶ λέγει τὴν διάλυσιν πῶς πάει νὰ γυρέψῃ. (στρέφῃ)

Ἐβδομος φαρμακὸς
φρονίζει ταυτοχρόνως.

Ἄγγ.—Ὁ Ράλλης μετενόησε, δὲν θέλει διαλύσει,
θεὸ προσκλήσῃ τὴν Βουλὴν καὶ στέλλει τὰς προσκλήσεις.

Ἄλλος χορὸς προβαίνει,
δορὲ καὶ τί θὰ γένη.

Ἄγγ.—Ὁ γέρος συγκατένευσε ἵσῃν πρόκλησιν, πολίται,
καὶ ἀπὸ τοῦ πρώτου Ἰγυρογούρου κινεῖ δὲν παραινέται.

Ἐνατος λιμαδόρος
φρονίζει διατόρος.

Ἄγγ.—Τὰ μάτια μας κατήντησαν πικρῶν δακρῶν βρύσεις...
ὁ Ράλλης ἀπεφάσισε... παραίτησις καὶ κρίσις.

Δέκτος τέλος φθάνει
καὶ ὁ Φασουλῆς τὴ χάνει.

Ἄγγ.—Ὅσοι μὲγα γεγονόσι τὸ κινάκωλο θεὸ σείσῃ
τοῦ κάθε στρατοκάνη...
ὁ Ράλλης ἀπεφάσισε νὰ μὴ ἀποραστήσῃ
τὴ διάβολο θεὸ κἀνῆ.

Π.—Κύτταξε καὶ μὴ γυναικί, Φασουλῆ μου, γυμνωμένη
καὶ καρδοστακισμένη.
Δὲν τῆς ἔμεινε τῆς δόλλας ἓνα δάκρυ νὰ δακρύσῃ,
καὶ εἶναι μῆρην, Φασουλῆ,
ὅσων τῆς Δούγκαν τὰ ποδάρι, πούγκαν καταμακρῖσει
ἵσῃν θεάτρου τὸ χαλί.

Φ.—Γιὰτὶ πικρὰ τὰ μάτια σου, γυμνὴ κυρά, νὰ κλαῖν;
μὴ στίχης ἔτσι σκυθρωπῆ,
γιὰτ' εἶδες τόση προκοπῆ,
ποῦ τώρα δὲν σ' ἐγνώρισε καὶ ὁ κύριος Κοκλέν.

Τάδε λέγει σοβαρὰ
καὶ ἡ γυμνὴ κροκοκρά.

Καὶ ὁ Κοκλέν μ' ἐξυμνεῖ
καὶ εἶμαι Δούγκαν γυμνῆ,
καὶ κυττάω κυρίως μικροῦ καὶ μεγάλου
νὰ κλαῖον τῆς Δούγκαν γυμνοῦ ἀστραγάλου.

Ἡ πολλὴ μου γυμνωτικὴ
θεωρεῖται σμῆνότης,
καὶ ἵσῃν τέχνῃ τὸ εἶγνο
καὶ τὸ κρέμα μου δειγνο,
καὶ γὰρ δόξα μου τῶν καὶ τόση τυκῆ μου,
ποῦ καὶ φύλλο δὲν βάζω συκῆ ἵσῃν κορμί μου.

Καὶ πάντα καὶ τώρα τὴν τέχνῃν λατρεύω,
καὶ κάθε μυλλορόδος καὶ κάθε σολιὰς
ἀρχαίου μὲ βλέπει χοροῦ νὰ χορεύω
καὶ ἕκτεινον ποῦ λέγει χορὸ τῆς κοιλίης.

Φ.—Ἀκοῦς τί λέει, Περικλῆ;

Π.— Τάκουω, παρλαπίπα.

Φ.—Τώρα λοιπὸν τὴν εἰρήνην μου μὲ θεὸ σκινεῖς κύππα.

Τελευταία στιγμή καὶ δαυιδῶν τριγμοῦ.

Τώρα, ποῦ μόλις ὁ «Ρωμῆος» μῆπῃε ἵσῃν πιστήρια,
ἵτελειωσαν τῆς κρίσεως τήνηκουστα μαρτύρια,
καὶ ὁ Κόντες λέν πῶς ἔρχεται, πύλτος περσινός,
καὶ βῆγει τῆς Μπαρμπάσενος ὁ Παπαπατσινός.

Καὶ καμψόσας ποικιλίας, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Τὸ ἑξακουστὸ Σικάγο μὲς ἵσῃν ὁδὸν Αἰόλου
τοῦ Θῆτ' Ἀντωνοπούλου τὸν κόσμον κατκατῆ...
καλτακίς γὰρ κάθε πόδι καὶ κἀλτακί τοῦ διαβόλου,
καὶ πλοῦσιον εἰς εἶδη ποικιλίας καὶ πικετῆ,
ζιλέδες, κασκοροῦδες, φανέλια, ἑσφορῆ,
καὶ ἄλλ' ἄλλ' καὶ χῶρῆ,
καὶ ἔμπρὸς εἰς τὸ Σικάγο καὶ ἵσῃν Ἀμερικῆ
καὶ ἕκτεινον ποῦ δὲν ἔχουν νὰ βάλουν βρακί.

Τὸ πανεῦρημον γαρφεῖον τραπεζομεσίτου πρώτου,
τοῦ πολυφιλήτου Σούκα, δηλαδὴ τοῦ Παναγιώτου,
ἵσῃν ὁδὸν τοῦ Σοφοκλέους ποδντος ἕκτεινον ἑπτῆ,
ποῦ κερδίζου κάθε τόσο καὶ οἱ πελάται τοῦ λεπτῆ,
ἀναγγέλλει πῶς εἰς πάντας τῆς Ἑλλάδος μας τοὺς τόπους
ἔκαμεν ἀντιπροσώπους,
ὅπως νέας ἐνεργήσων ἐγγραφὰς συνδρομητῶν
σ' ἄλλας τὰς λαχειοφόρους τῶν ἀπανταχοῦ κροκῶν,
καὶ τρισμακρῆς ἕκτεινον, ποῦ γαρφεῖον συνδρομητῆ...
ἵσῃν πλοῦσιον ἕνας εἰς τὸν Πύργο, ποῦ δὲν τῶπιζε ποτέ.

Ὁ Γεώργιος ὁ Φέξης, ὁ πασίγνωστος ἐκδότης,
ἔβγαλε τὴν Κρακντικῆν, μίαν κομφοδιαν πρώτης
ὕπὸ Λάσκαρη τοῦ Νίσιου, καὶ ἔδω καὶ ἔξω διδραχθεῖσαν
καὶ παρ' ἄλλων ἑπτακτίως κατχευροκροτηθεῖσαν.

Εἰς τὰ Μυθιστορήματα, ποῦ λέγοντ' Ἐκλεκτὰ,
καὶ ἀπὸ πολλοῦ διαβάζονται μὲ στόματ' ἀνοικτὰ,
νέα καὶ πάλιν ἐγγραφῆ συνδρομητῶν τελεῖται...
ὁδὸς Κλεισθένους καὶ ὕπισθεν τῆς Δημαρχίας ἵτε.